стаіць пекная гарачая пагода. Сады ўжо атцьвелі. Надта багата сёлетні год даў цьвету на яблынёх і ігрушах.

= У горадзе ўжо гарыць электрычное сьветло.

Цішка.

Магілёў. У вёсцэ Барсукі Магілеўск. пав. аткрылі прытулак—колонію для 25 малолетніх праступнікоў, гдзе іх вучаць гаспадаркі і ўселякаго рэмесла.

Вітэбск. Призныно, што Вітэбскай губэрніі угражае халера.

Мінск. Памочнік бухгалтэра мінскаго акцызнаго упраўленьня, Осьвецімскі, растраціўшы 5 тысяч казённых грошэй, уцёк.

Смаленск. Чыноўнік міністэрства ўнутрэных спраў Яснопольскі зрабіў паверку ўсіх хлапцоў, каторых асвабадзілі ад войска, пачынаючы ад 1904 года. Шмат знайшлося непарадкоў; нехват важных дакумэнтоў; частку з іх знайшлі на кватэры дзелопраізвадзіцеля. Яго арыштавалі.

Дзьвінск. Згарэла фабрыка мэблёў Валерштэйна і некалькі дзесяткоў дамоў.

= У поездзе з Дзьвінска ў Рыгу пры рэвізіі паказалося, што некаторые пасажыры едуць са старымі білетамі і, як даведаліся, білеты гэтые прадавалі ім служачые дзьвінскай гасьцініцы „Масква“.

Памяці С. Полуяна.

Доўга ішоў ты, таварышу, труднай дарогай; доўга твая маладая душа змагалася с пагардай і зьдзекам, што пануе над тваімі братамі-беларусамі. Думкі твае рваліся к сьвету, к змаганьню за лепшую долю люду твайго; але цяжкая была твая дарожка, і ты сам пакончыў з жыцьцём сваім—далёка ад бацькоўшчыны, на вольнай Украйне. Ты хацеў аткрыць народу свайму дарогу да сьвету, але недаждаўшыся гэткай залатой пары, зламаўся ты, як кветка ад ветру. Ты думаў зрабіць многа, але небыло змогі жыць, і пад націскам злой часіны пакінуў ты нас!... Пакінуў ты нас у досьвітках ўваскрэсеньня беларускаго народу,—ў момэнт, калі мы шукаем загубленай і забытай нашай народнай праўды, калі мы бачым усход сонца—праўды ў нашым народзе.

Над магілай тваей клічэм: Прасыпайся Беларусь!...

Клічэм і пасылаем прывет табе, таварышу, з далёкай, глухой Случчыны!... **А. Гурло**.

Капыль.

Думкі.

Усюды так ціхусенька
Спакой такі у круг!
У небі хмаркі сьветлые
Плывуць, плывуць як пух.
  Так весела ў каменчыках
  Балбочэ ручаёк,
  А там, як броў дзевочая
  Цямнеецца лясок.
Усюды ціха—хораша,
Як хороша вясной!
Што-ж вочы мне туманяцца,
Туманяцца сьлязой?
  Чаму-ж мне так ня весяло?
  Сябе пытаю я.
  Ня весела, бо скончылась,
  Прайшла вясна мая!
Стаю адзін, дый думаю,
Што здарыцца са мной?
Што жджэ мяне наперэдзі
I... плачу над сабой.

Якуб Колас.

Дык не чурацца, не зарэкацца трэба гэтаго народа, а ісьці на сустрэчу яго жаданьням, яго думкам. Хай кожны, каму дорог свой родны край, загляне хоць у бліжэйшые вёскі, загляне пад надгніўшые стрэхі хатак, хай дзеліцца сваімі думкамі, радамі, вестачкамі, а пэўна сустрэне там прыхільнасць... Хай кожны сьвятлейшы чэлавек ідзе паміж гэтаго народу, і запалівае паміж яго сьветач навукі, сьведамасьці, справедлівасьці і гэткім парадкам сплачывае хоць частку таго доўгу, які ён зацягнуў перэд роднай сваей старонкай, каторая ускалыхала і узгадавала яго!..

Ядвігін Ш.

ХМАРЫ.

Хмары, хмары, што па небі носіцесь гарамі,—
Каб меў скрыдлы, паляцеў-бы я па волю з вамі!..
Я ляцеў-бы ў край той родны, гдзе так сэрцу міла,
Гдзе я вырас, гдзе мне радасць моладасць суліла.
Паляцеў-бы ў луг, гдзе Нёман берэг точыць, мые,
Гдзе гамоняць з вецеркамі дубы векавые;
Гдзе над Нёманам старая прыхінулась хата,
Гдзе так многа пылу ў летку, гдзе пяскоў багата.
Паляцеў-бы к тым курганам, што стаяць маўчліва,
К тым узгоркам, гдзе вясною зелянее ніва!
Ой панёсся-б з вамі, хмары, я ў той лес цяністы,
Лёгка гдзе ўдыхаюць грудзі хвоі пах смалісты!
Хмары, хмары, што па небі носіцесь гарамі,—
Каб мне скрыдлы, паляцеў-бы я на волю з вамі!

Якуб Колас.

Мінск, 31/III—1910.

З НАШАГО ЖЫЦЬЦЯ.

Якая наша мова.

„Мова наша беларуская такая самая добрая, як і французкая, або немецкая, або іншая якая“—гэтак пісаў у прадмове сваей да „Беларускай дудкі“ наш песьняр Мацей Бурачок. Як для француза, ці немца добрая французская і немецкая мова, так і для беларуса павінна быць добрай яго родная беларуская мова. Тая праўда, так моцна зраслася з натурай кожнаго народа, што аб ёй нават і ня трэба шмат гукаць. Усе людзі, гдзе яны толькі ёсць, на якой толькі мові вядуць гутарку,—ўсе яны заўсягды шчыра любяць сваю мову, бо яна свая—не чужая. Можна і трэба чужую